

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců a JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **O. V.**, zastoupeného JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem se sídlem Klatovy, Zlatnická 78/I, proti žalovanému **Policejnímu prezidiu České republiky**, **Ředitelství služby správních činností policie**, se sídlem Praha 7, adresa pro doručování: poštovní schránka 62/ŘSČP, 170 89 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 73/2003 - 33 ze dne 2. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze. Napadeným usnesením byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-729/RSP-2001 ze dne 31. 8. 2001, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Správy Západočeského kraje č. j. PZC-178/SČ-Př-2001 ze dne 10. 7. 2001. Městský soud v Praze usnesením žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. K námitce nesprávného doručení napadeného rozhodnutí soud poukázal na skutečnost, že stěžovatel byl ve správním řízení zastoupen advokátem na základě generální plné moci. Protože rozhodnutí o rozkladu nelze považovat za úkon soudu, kterým by se

stěžovateli samotnému ukládalo, aby v řízení něco osobně vykonal ve smyslu § 25 odst. 3 věta druhá zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), doručoval žalovaný správně uvedené rozhodnutí pouze stěžovatelovu zástupci.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel má zato, že rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutím, které mu uložilo povinnost něco osobně vykonat. Ve výrokové části rozhodnutí totiž byla obsažena povinnost stěžovatele zaplatit pokutu ve výši 15 000 Kč a rovněž propadnutí věci. Je přesvědčen, že správní orgán měl tedy povinnost doručit rozhodnutí nejen právnímu zástupci, ale též i osobě povinné, tj. jemu osobně, a to s odkazem na § 25 odst. 3 správního řádu. Tato povinnost však splněna nebyla, a proto ani nemohla začít běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby. Namítl rovněž, že žalovaný nesprávně opatřil správní rozhodnutí doložkou právní moci. Stěžovatel nadto poukázal na obsahovou stránku žalobou napadeného rozhodnutí, které je podle jeho názoru věcně nesprávné, neboť jeho obsahem je propadnutí věci, kterou nevlastní a nevlastnil ke dni 21. 7. 2001, kdy tuto oprávněně zcizil. Na základě uvedených argumentů stěžovatel žádá, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud z přiloženého správního spisu zjistil, že je v něm založena generální plná moc ze dne 7. 7. 2000, kterou stěžovatel zmocnil JUDr. Rostislava Netrvala, Ph.D., advokáta, ke svému zastupování ve všech věcech, mimojiné i k „podání odvolání a k zastoupení ve věci PZC 178/Sč-2000 PČR, SZč kraje, s.s.č. Plzeň“. Uvedený advokát pak ve správním řízení, a to před orgánem prvého i druhého stupně jednal, tj. činil jménem stěžovatele podání a přijímal písemnosti, a to včetně prvoinstančního rozhodnutí. I když toto rozhodnutí podle údajů ve spise nebylo doručeno stěžovateli samotnému, bylo napadeno včas podaným odvoláním sepsaným advokátem jménem stěžovatele, v němž nesprávný postup při doručování napaden není. Podle doručenky bylo rozhodnutí žalovaného o rozkladu doručeno zmocněnému zástupci stěžovatele dne 5. 9. 2001 do vlastních rukou, což tento potvrdil svým podpisem.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla podána k poštovní přepravě dne 21. 2. 2002; Vrchnímu soudu v Praze tato žaloba pak došla 22. 2. 2002.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Městského soudu v Praze z pohledu uplatněného stižního důvodu a shledal, že kasační stížnost důvodná není.

Nejvyšší správní soud se totiž ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žaloba byla stěžovatelem podána opožděně. Předně nelze přisvědčit námitce stěžovatele o nesprávném doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel byl pro celé správní řízení zastoupen na základě generální plné moci zvoleným advokátem. V takovém případě však obecné pravidlo stanovené v § 25 odst. 3 větě první správního řádu ukládá správnímu orgánu, aby písemnosti doručoval pouze zvolenému zástupci. Věta druhá § 25 odst. 3 správního řádu, podle níž má-li účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu, pak směřuje například na situace, kdy má účastník řízení podat v probíhajícím správním řízení vysvětlení, kdy má být proveden důkaz účastnickou výpovědí nebo kdy je účastník předvolán na místní šetření, kde se očekává

jeho osobní vyjádření apod. Naproti tomu rozhodnutí, jimiž se končí správní řízení, nejsou úkony, kterými by se účastníku řízení ukládala povinnost něco v tomto řízení osobně vykonat, a to ani tehdy, jestliže tato rozhodnutí ukládají povinnost účastníka řízení k určitému plnění (např. k zaplacení pokuty za správní delikt tak, jak tomu bylo i v daném případě). Taková povinnost totiž jednak nezakládá zpravidla povinnost účastníka řízení takové plnění poskytnout osobně, zejména se však tato povinnost netýká samotného průběhu správního řízení, tj. nejde o povinnost ve vztahu k procesním postupům správního orgánu, nýbrž se jedná o hmotněprávní povinnost účastníka řízení, jež je výsledkem správního řízení. Jinými slovy, uložení sankce a ochranného opatření nelze považovat za uložení povinnosti něco osobně ve správním řízení vykonat. Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyla stěžovateli uložena žádná povinnost něco osobně ve správním řízení vykonat, doručoval žalovaný tuto písemnost zcela v souladu s § 25 odst. 3 věta první správního řádu pouze zmocněnému zástupci stěžovatele. Doručení tomuto zástupci přitom má účinky oznámení rozhodnutí ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu; stejný okamžik je pak rozhodující pro začátek běhu lhůty pro podání žaloby proti takovému správnímu rozhodnutí. Nic nebránilo žalobci, aby na rozhodnutí, jež bylo doručeno zmocněnému zástupci, vyznačil doložku právní moci.

V daném případě byla žaloba stěžovatelem podána k Vrchnímu soudu v Praze dne 21. 2. 2002, tedy ještě v době účinnosti části páté hlavy druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění tehdy účinném (dále též „o. s. ř.“). Podle § 250b odst. 1 o. s. ř. musela být žaloba podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty přitom nebylo lze prominout.

Původní úprava správního soudnictví byla s účinností od 1. 1. 2003 nahrazena zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Podle § 130 odst. 1 s. ř. s. se řízení zahájená podle části páté hlavy druhé o. s. ř., v nichž nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodnuto, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (tedy v řízení o žalobách). Podle výslovného ustanovení však účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení s. ř. s.

Po 1. 1. 2003 bylo řízení o žalobě podle výše uvedených ustanovení vedeno Městským soudem v Praze. Ten byl při svém procesním postupu vázán mimo jiné § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud návrh usnesením odmítne, jestliže byl návrh podán předčasně nebo opožděně. Protože správní rozhodnutí bylo v daném případě účinně doručeno ve smyslu § 250b odst. 1 o. s. ř. (resp. oznámeno ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu) dne 5. 9. 2001 a žaloba byla stěžovatelem podána až 22. 2. 2002, je třeba mít za to, že žaloba byla stěžovatelem podána až po lhůtě stanovené v § 250b odst. 1 o. s. ř., tedy opožděně. Jestliže účinky procesních úkonů učiněných v řízení vedeném za účinnosti o. s .ř. zůstaly i v řízení před Městským soudem v Praze podle s. ř. s. zachovány, pak tomuto soudu nezbylo než žalobu stěžovatele v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou odmítnout.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť zjistil, že usnesení Městského soudu v Praze bylo vydáno v souladu se zákonem. Za takové situace bylo bezpředmětné zabývat se v kasační stížnosti naznačenou námitkou věcné nesprávnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, neboť obsahová stránka tohoto správního aktu nebyla Městským soudem v Praze správně přezkoumávána, a nemůže být proto přezkoumána ani Nejvyšším správním soudem. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu